

Arrest

nr. 249 002 van 12 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF loco advocaat E. HALABI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestijnse herkomst te zijn en woonachtig te zijn in de Gazastrook.

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 20 augustus 1964.

Op 27 januari 2011 biedt de verzoekende partij zich aan de grens van het Rijk aan, alwaar haar een beslissing tot binnenkomstweigering – asielzoeker wordt uitgereikt.

Op 27 januari 2011 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 2 februari 2011 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 7 februari 2011 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van de verzoekende partij.

Op 7 mei 2018 vraagt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken om de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, eerste lid, tweede zin juncto artikel 55/3/1, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal nodigt de verzoekende partij uit voor een persoonlijk onderhoud op 25 april 2019. In deze brief deelt de commissaris-generaal mee dat er een nieuw element bekend is waaruit blijkt dat haar later persoonlijk gedrag niet wijst op een gegronde vrees voor vervolging.

Op 25 april 2019 vindt het persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats.

Op 28 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 20 augustus 1964 in Rafah. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestina-vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. U huwde in 1999 met uw huidige vrouw A. E. (...) en u kreeg met haar zeven kinderen.

Uw ouders trokken naar Libië en daar groeide u op en deed u uw universitaire studies. U was actief bij Fatah sinds u in 1983 uw universitaire studies begon. Sinds 1994, na uw terugkeer naar Gaza, werkte u bij de politie van de Palestijnse Autoriteit. U bereikte de rang van muqaddam/luitenant-kolonel. In de aanloop naar de staatsgreep door Hamas van 2007, toen de spanning tussen Fatah en Hamas zwaar begon op te lopen, werd u verantwoordelijk gesteld voor de logistiek van een pro-Fatah gewapende groepering, al-Jaysh al-Sha'bi. Nadat Hamas in 2007 de macht greep in de Gaza-strook moest u uw wapens en documenten inleveren. Later wilde Hamas de bevolking en Fatah ontwapenen. Tijdens deze campagne werd u opgepakt en een dag vastgehouden. Na tussenkomst van G. H. (...) werd u vrijgelaten, maar hij vroeg uw samenwerking en wilde dat u wapens zou leveren, hetgeen u niet kon doen. De volgende dag werd u opnieuw kort opgepakt omwille van dezelfde kwestie. U zei hen dat u geen wapens kon leveren. Ze dreigden ermee u te doden als zou blijken dat u loog. Nadat u werd vrijgelaten werd u dadelijk opnieuw opgepakt, nu door de binnenlandse veiligheid van Hamas, en ook zij hielden u een dag vast en ondervroegen u over wapens. U kon wederom vrijkomen na tussenkomst van G. H. (...). Hierna werd u nog drie keer gedurende uren vastgehouden. De laatste keer werd u ook zwaar mishandeld. A. A. G. (...) was de verantwoordelijke bij Hamas die hoofdzakelijk met uw zaak bezig was. U vermoedde dat hij wapens wilde om zelf te kunnen verkopen. In die tijd keerde een verwant van u, B. (...), terug naar Gaza vanuit Egypte. Hij was sinds lang actief bij Hamas en hij ging voor u met A. A. G. (...) praten. Zo werd de zaak geklasseerd. Enige tijd later was u wel nog verplicht om USD 5000 te betalen opdat men u niet opnieuw problemen zou veroorzaken. In 2010 raadde B. (...) u aan het land te verlaten. A. A. G. (...) zou opnieuw problemen voor u gaan veroorzaken of u nog verder afpersen.

Op 16 januari 2011 stak u de grens over met Egypte via de grensovergang bij Rafah. De man die u controleerde was omgekocht. Vanuit Egypte reisde u naar Thailand, waarvoor u een visum had. Vanuit Thailand reisde u per vliegtuig naar België.

Na uw vertrek viel A. A. G. (...) uw huis binnen en richtte er schade aan.

Op 21 juli 2011 diende u in België een verzoek in om internationale bescherming. Op 8 februari 2011 werd u erkend als vluchteling omwille van de door u aangehaalde vrees voor vervolging.

Op 10 juni 2012 vervoegden uw vrouw en kinderen u in België door middel van een procedure van gezinshereniging.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een UNRWA-attest, een werkkaart, een kaart van de ziekteverzekering, uw rijbewijs en uw huwelijksakte.

Sinds u in België bent zou u slechts drie keren buiten Europa hebben gereisd, namelijk naar Egypte, China en Jordanië.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt blijkt dat u tussen 2013 en 2018 minstens twee keer terugkeerde naar Gaza. Op 7 mei 2018 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS per brief om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus in het licht van dit nieuwe element te onderzoeken. In het kader van dit onderzoek legde u bijkomend de volgende documenten voor: de identiteitskaarten van uw echtgenote en uw zoon A. (...) en uw dochter F. (...), een Palestijns paspoort waaruit een pagina is verwijderd, twee Belgische reisdocumenten en de Palestijnse paspoorten van uw echtgenote en uw zes kinderen.

B. Motivering

U kreeg op 8 februari 2011 het statuut van vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

In uw geval moet het CGVS concluderen dat u twee keer bent teruggekeerd naar Gaza. In uw paspoort met nr. 3029954 staat een Egyptische uitreisstempel voor de grensovergang bij Rafah met als datum 27 april 2013. Dit is de grensovergang tussen Egypte en Gaza, wat dus betekent dat u toen vanuit Egypte Gaza binnen reisde. Het paspoort bevat geen Gazaanse inreisstempel en geen spoor van uw vertrek uit Gaza, maar daarbij moet worden opgemerkt dat uit dit paspoort twee pagina's zijn verwijderd (zie 'fiche terugkeer land van herkomst').

Op 17 november 2017 werd dit Palestijnse paspoort door de Palestijnse vertegenwoordiging in België verlengd met daarbij de opschrift 'to return to Gaza strip'. Uit uw Belgisch reisdocument nr. TA074685 blijkt dat u op 19 november 2017 België verliet. Het reisdocument noch uw Palestijns paspoort bevatten een corresponderende inreisstempel, dus men moet er van uitgaan dat die op de ontbrekende pagina's in uw Palestijnse paspoort staat. Uit wat volgt moet echter redelijkerwijs worden geconcludeerd dat u naar Gaza reisde, vermoedelijk via Egypte. Op 23 maart 2018 en op 12 april 2018 werden lijsten aangemaakt die op internet werden gepubliceerd met daarop de namen van mensen die voorzien zijn om de grenspost bij Rafah over te steken vanuit Gaza. Uw naam verschijnt op deze lijst. De data waarop deze lijsten werden gecreëerd corresponderen met periodes dat de grens inderdaad werd geopend (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Daaruit moet het CGVS de logische conclusie trekken dat u rond die periode in Gaza was en een aanvraag had ingediend om de Gazastrook opnieuw te verlaten via Rafah. Op 22 november 2017 werden de Palestijnse identiteitskaarten van uw kinderen A. (...) en F. (...) afgegeven in Rafah, in de Gazastrook. Dit is enkele dagen na uw vertrek uit België op 19 november 2017 en enkele maanden voor de publicatie van de bovengenoemde lijsten van mensen die een vertrek uit de Gazastrook aanvroegen. Allicht ontving u die identiteitskaarten dus in persoon terwijl u in Gaza was. De volgende aanduiding van uw verblijfplaatsen in uw documenten is een Jordaanse uitreisstempel van 11 april 2018 in een nieuw Palestijns reisdocument afgegeven op 10 december 2017 met nr. 4376939. Uw paspoort en uw reisdocumenten kunnen niet verhelderen hoe, maar u was dus klaarblijkelijk op een of andere manier in april 2018 in Jordanië geraakt. Er zijn enkele mogelijkheden: ofwel maakte u gebruik van uw plaats op de lijst om eind maart 2018 Gaza te verlaten en vervolgens reisde u vanuit Egypte naar Jordanië. De stempels van deze reis zouden op de verwijderde pagina's van uw paspoort nr. 3029954 kunnen staan. Ofwel reisde u vanuit Gaza doorheen de grensovergang van Erez, via Israël, naar Jordanië. Dit laatste lijkt waarschijnlijker omdat uw Palestijnse identiteitskaart op de achterkant een sticker bevat met daarop in het Hebreeuws 'gefotografeerd/gekopieerd'. Deze sticker zat er nog niet op toen u in 2011 uw verzoek om internationale bescherming indiende (zie de kopie van uw identiteitskaart van 27/01/2011). U bent dus in elk geval sinds uw verzoek om internationale bescherming nog in contact gekomen met de

Israëlische autoriteiten, wellicht toen u gebruik maakte van de grensovergang bij Erez om Gaza te verlaten. Het spreekt in elk geval voor zich dat dit contact enkel kan hebben plaatsgevonden in gebieden waar de Israëlische autoriteiten aanwezig zijn, dus Israël of de Westelijke Jordaanoever, maar u ontkent in deze plaatsen te zijn geweest sinds 2011 (zie CGVS2, p. 6-7, 8). Een vertrek uit Gaza via Erez is overigens niet incompatibel met de twee bovengenoemde lijsten om Gaza te verlaten via de grensovergang bij Rafah. Het is immers mogelijk dat u door omstandigheden of drukte geen gebruik kon maken van uw plaats op de lijst van 23 maart 2018 om Rafah over te steken, waardoor u op de lijst van 12 april 2018 werd geplaatst, maar dan zag u wellicht een mogelijkheid om Gaza al eerder te verlaten via Erez en zodoende was u al op 11 april 2018 in Jordanië. Een andere mogelijkheid zou kunnen zijn dat u louter uit voorzorg een aanvraag indiende om Gaza te verlaten via Rafah, wetende dat het lang kan duren voor je naam op een lijst verschijnt. Nadien bood zich dan misschien de mogelijkheid aan om Gaza via Erez te verlaten en u liet na uw aanvraag voor Rafah te annuleren, waardoor uw naam toch op de lijsten verscheen. In ieder geval was u op 11 april 2018 in Jordanië. U reisde toen via Roemenië naar België. Bij uw aankomst in België werd u aan een controle onderworpen en daaruit bleek dat u, onder andere, Israëliisch geld bij u had (zie fiche terugkeer land van herkomst). De Israëlische shekel wordt gebruikt in Israël, Gaza en de Westelijke Jordaanoever. Niet in Jordanië. Dit duidt er wederom op dat u tijdens uw afwezigheid van België in Israël of de Palestijnse gebieden was.

U ontkent te zijn teruggekeerd naar Gaza of naar de Westelijke Jordaanoever, ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 25/04/2019 [CGVS2], p. 1, 7, 8, 9, 12). Uw uitleg voor de bovenstaande bevindingen is de volgende: u stelt dat u in 2017 naar Jordanië wilde reizen om uw zieke moeder te gaan bijstaan. Uw broer A. (...) zorgde voor haar in de Westelijke Jordaanoever, maar na diens overlijden moest uw moeder naar Jordanië voor behandeling en u ging haar bijstaan (zie CGVS2, p. 7). U moest deze reis dringend maken en had daarom geen tijd om uw Palestijns paspoort te vernieuwen. Via uw broer kon u een Jordaans parlementslid contacteren en op zijn voorspraak kon u het land betreden (zie CGVS2, p. 7-8). Hij vroeg u om uw paspoort kort te verlengen, en daarom verlengde de Palestijnse vertegenwoordiging in Brussel uw paspoort en schreven ze daarbij dat dat was om terug te keren naar Gaza omdat u, volgens uw beweringen, enkel daar uw paspoort kon vernieuwen (zie CGVS, p. 12). Tijdens uw verblijf in Jordanië wilde u een nieuw paspoort aanvragen en u stelt dus dat dat enkel kon in Gaza omdat u als inwoner van Gaza staat geregistreerd. Daarom stuurde u uw oud paspoort per post naar Gaza met een som Israëliisch geld voor de onkosten. Om een nieuw paspoort te kunnen krijgen zou u hebben moeten aantonen dat u op dat moment zagezegd in Gaza verbleef en daarom werd er, tegen betaling, een Egyptische vertrekstempel voor Rafah in uw paspoort gezet (zie CGVS2, p. 9, 12). U zou uw nieuw paspoort in Jordanië hebben ontvangen samen met het wisselgeld voor het bedrag dat u had opgestuurd. Vandaar dat u bij uw terugkeer in België Israëliisch geld bij u had (zie CGVS2, p. 8). Op het moment van uw vertrek uit Jordanië had de beambte in de luchthaven, zo stelt u, documentatie nodig om uw binnenkomst in Jordanië met een vervallen paspoort te verklaren, dus nam hij de brief van de Jordaanse parlementariër die u had geholpen en hij niette daaraan de pagina met de Jordaanse inreisstempel die hij daarom uit uw paspoort scheurde (zie CGVS2, p. 8). Dat uw naam op lijsten verschijnt om Gaza te verlaten verklaart u door te stellen dat dit misschien het gevolg is van een aanvraag die u deed in 2008 of 2009 (zie CGVS2, p. 14) of misschien zijn het valse lijsten die door Hamas werden gemaakt (zie CGVS2, p. 15-16).

Geen van uw verklaringen kan echter overtuigen. Wat de verlenging van uw paspoort betreft: het feit dat de Palestijnse vertegenwoordiging daarin schreef dat het werd verlengd met oog op een reis naar Gaza, betekent toch dat u hen te kennen gaf dat u wilde terugkeren naar Gaza en het is dan ook logisch dat dat de reis zou zijn die u zou maken.

Wat betreft uw bewering dat u een verblijf in Gaza moest aantonen door middel van een stempel opdat u in Gaza een paspoort zou kunnen aanvragen: uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat een Palestijn via zijn ouders of mits een volmacht via zijn broers en zussen een paspoort kan laten aanvragen in Gaza (zie de COI Focus: le passeport Palestiniens, toegevoegd aan het administratief dossier). Indien men dus uw bewering volgt dat u vanop afstand een paspoort wilde aanvragen in Gaza, dan kon dat gewoon op officiële wijze via uw verwanten in Gaza en was het helemaal niet nodig dat u aantoonde dat u zagezegd in Gaza verbleef. Daarnaast zou het sowieso al bijzonder onlogisch zijn geweest dat u eind 2017 of begin 2018 tegen betaling een stempel zou laten zetten in uw paspoort om aan te tonen dat u op dat moment in Gaza verblijft, en dat men er dan een stempel van 2013 in zou plaatsen. Daarnaast gevraagd stelt u dat in Gaza alles kan (zie CGVS2, p. 9). Dat verklaart echter niets. Het feit blijft dat het onlogisch is en dat er niet kan worden ingezien waarom de persoon die, volgens uw beweringen, in 2017 of 2018 tegen betaling de stempel plaatste, een stempel van 2013 zou plaatsen.

Gezien het absoluut niet geloofwaardig is dat de Egyptische uitreisstempel voor de grensovergang bij Rafah van 2013 in uw paspoort werd geplaatst in het kader van de aanvraag van een nieuw paspoort, zoals u beweert, moet het CGVS concluderen dat deze stempel er wel degelijk op wijst dat u in 2013 naar Gaza reisde.

Verder is het onzinnig dat de Jordaanse beambte aan de grenscontrole pagina's uit uw paspoort zou hebben gescheurd. Het is algemeen geweten dat het cruciaal is dat een paspoort steeds alle pagina's bevat. Wanneer u dan beweert dat een beambte aan de grens – bij uitstek iemand die zeer zeker het belang van een ongeschonden paspoort beseft – pagina's uit uw paspoort zou hebben gescheurd, kan daar geen enkel geloof aan gehecht worden. Indien men al uw verhaal zou volgen over het Jordaanse parlements lid dat u zou hebben geholpen, dan spreekt het voor zich dat de beambte aan de grens eenvoudig een kopie of scan van uw paspoort zou kunnen nemen indien hij een bewijs van uw inreis wilde hebben. Het CGVS moet dus concluderen dat u zelf die pagina's uit uw paspoort hebt verwijderd omdat u wilde verhinderen dat de Belgische autoriteiten kennis zouden nemen van uw reizen.

Wat de lijsten van de grensovergang bij Rafah betreft: uw bewering dat dit het gevolg zou zijn van aanvragen van 2008 of 2009 (zie CGVS2, p. 14) kan hoegenaamd niet overtuigen. Het is inderdaad zo dat men vaak lange tijd moest wachten om de grens te kunnen oversteken. Hier uit volgt inderdaad dat het CGVS op basis van de publicatiedata van die lijsten in maart en april 2018 niet kan weten wanneer u de aanvraag indiende om de grens via Rafah te kunnen oversteken. Een wachttijd van zo'n tien jaar, wat u dus beweert, is echter van een heel eigen grootorde en buiten alle proportie. Een dergelijke wachttijd kan niet overtuigen. Bovendien zou het toch al te toevallig zijn dat uw naam na al die jaren op een lijst zou verschijnen, precies op het moment dat u zich buiten België en in de regio bevindt. Uw bewering dat deze lijsten vals zouden zijn (zie CGVS2, p. 15-16) is evenzeer onzinnig. Er kan geen enkele reden worden gezien waarom Hamas namen op die lijst zou plaatsen van mensen die niet werkelijk willen reizen. Het CGVS moet concluderen dat uw naam op die lijsten verscheen omdat u niet al te lang vóór de publicatie van die lijsten een aanvraag indiende om Gaza te verlaten via Rafah, waaruit uiteraard volgt dat u zich in Gaza bevond en er plande te vertrekken.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS redelijkerwijs niet anders dan concluderen dat u in 2013 en eind 2017 in Gaza verbleef en dat u verregaande stappen nam om deze reizen voor de Belgische autoriteiten verborgen te houden, tot het punt dat u zelfs pagina's uit uw paspoort scheurde.

In dit licht moet ook kritisch gekeken worden naar uw initiële reis naar België. U zou via Thailand naar België zijn gereisd. In Thailand deed een smokkelaar iets met uw paspoorten waardoor u naar België kon reizen, maar u weet niet wat. U stelt enkel weet te hebben van een Thai visum in uw paspoort toen. Dit paspoort heeft u tijdens de vliegreis vernietigd (zie CGVS2, p. 10-11). Het moet uiteraard iets bevat hebben waardoor u naar België kon reizen en in het licht van het voorgaande moet men er rekening mee houden dat dit paspoort ook aanduidingen bevatte van andere reizen die u voor het CGVS wenste verborgen te houden.

Uw gedragingen duiden op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde wanneer het aankomt op informatie verschaffen aan het CGVS aangaande uw reizen en verblijfplaatsen. Het moedwillig vernietigen of beschadigen van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt, zelfs tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud dat nochtans plaats had om u de kans te geven alsnog uw nood aan internationale bescherming te argumenteren ondanks het feit dat u klaarblijkelijk terugkeerde, valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u, die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden nood zou hebben aan internationale bescherming, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven vernietigt of beschadigt. Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoorten, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd.

Uw terugkeer en verblijf in 2013 en 2017 in Gaza zijn aangetoond, zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen. U keerde na de toekenning van uw vluchtelingenstatus terug naar uw land van herkomst. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. U beweert dat uw vrees voor Hamas in Gaza nog steeds actueel is (zie CGVS2, p. 12), maar

uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid hiervan op flagrante wijze. U biedt geen zicht in welke omstandigheden u in 2013 en 2017 in Gaza hebt verbleven en u legde hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen af. U maakte geenszins aannemelijk er nu nog een vrees voor vervolging te koesteren. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Gevraagd waarom u heden een nood aan bescherming ten aanzien van Gaza zou hebben, antwoordde u dat u nog steeds de gevolgen vreest van de kwestie van de wapens die u uit Gaza zou hebben doen vertrekken (zie CGVS2, p. 12). Gevraagd naar eventuele andere redenen die u ervan zouden weerhouden terug te keren naar Gaza haalde u aan dat uw kinderen nog heel jong waren toen zij uit Gaza vertrokken en het leven daar dus niet gewend zijn. Ook noemde u de slechte economische situatie (zie CGVS2, p. 13).

Wat vooreerst uw kinderen betreft moet gezegd dat de huidige intrekingsbeslissing enkel betrekking heeft op uw persoonlijk statuut als vluchteling, niet op uw verblijfstatuut in België, noch op dat van uw kinderen. De gevolgen van een eventuele terugkeer van uw kinderen naar Gaza valt buiten het onderzoeksveld en is niet relevant voor de beoordeling van uw persoonlijke nood aan internationale bescherming.

Wat betreft uw vrees voor Hamas in het kader van de wapenkwestie: het CGVS aanvaardt dat u een aanzienlijke positie had bij de veiligheidsdiensten van de door Fatah gedomineerde Palestijnse Autoriteit in Gaza vóór de staatsgreep en het is niet onlogisch dat dit tot een moeilijke situatie zou leiden in de periode nadat Hamas de macht greep in Gaza in 2007. U heeft een profiel dat politiek gezien gevoelig kan liggen in Gaza. Het is echter duidelijk dat dit profiel niet van die aard dat u enkel op basis daarvan een gegronde vrees voor vervolging moet koesteren in Gaza, omwille van de volgende overwegingen:

Ten eerste blijft het feit dat uw twee aangetoonde reizen naar Gaza niet verenigbaar zijn met een gegronde vrees voor vervolging in Gaza. Hierbij moet overigens worden benadrukt dat u deze bewuste reizen zocht verborgen te houden voor het CGVS, zoals hierboven besproken. Dit had uiteraard enkel zin indien u ook zelf van mening was dat uw reizen onverenigbaar waren met uw beweerde vrees.

Ten tweede is er het gegeven dat uw broer H. (...) nog steeds in Gaza verblijft (zie CGVS2, p. 4). Hij was kolonel bij de presidentiële garde van de Palestijnse Autoriteit en werd als zodanig na de staatsgreep door Hamas initieel opgesloten. Nadien werd hij vrijgelaten en deden ze hem niets meer, omwille van zijn leeftijd zegt u (zie CGVS2, p. 4). Hieruit kan alvast worden geconcludeerd dat het verre van ongehoord is dat hoge officieren van de veiligheidsdiensten van de Palestijnse Autoriteit ongemoeid onder Hamas-bewind in de Gazastrook kunnen leven.

Ten derde valt op dat u in Gaza over aanzienlijke contacten beschikte, zelfs bij het Hamas-leiderschap. U kende M. A. S. R. A. (...) en G. H. (...) (zie verslag persoonlijk onderhoud dd. 03/02/2011 [CGVS1], p. 5.). De eerste twee waren zeer belangrijke militaire leiders van Hamas die in 2014 omkwamen in een Israëlsch bombardement (zie het artikel 'Hamas leaders die in wave of Israeli strikes on Gaza', toegevoegd aan het administratief dossier). Ze blijven wel een goede aanduiding van het niveau van uw contacten. G. H. (...) is nog steeds een vooraanstaand leider bij Hamas (zie artikel 'A Gaza, grandes manœuvres pour un cessez-le-feu', toegevoegd aan het administratief dossier). Ook was een van uw verwanten, een zekere B. (...), lid van Hamas en hij behoorde tot de entourage van I. H. (...) (zie CGVS1, p. 8), de huidige algemene leider van Hamas. Het mag duidelijk zijn dat het hier gaat om zeer invloedrijke contacten waarvan men logischerwijs mag aannemen dat zij enig gewicht in de schaal kunnen leggen in uw voordeel. In die zin is het niet onlogisch dat u als officier bij de Palestijnse Autoriteit Hamas niet zou moeten vrezen.

Wat uw vrees voor de economische situatie in Gaza betreft: het Commissariaat-generaal is er zich van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlsche autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken

waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Ten eerste is er uw persoonlijk profiel: u behaalde een diploma hoger onderwijs in de geologie (zie CGVS1, p. 2) en maakte vervolgens carrière bij de politie van de Palestijnse Autoriteit. U bleef uw loon ontvangen nadat Hamas de macht greep in Gaza (zie CGVS1, p. 2-3) en had ook een ziekteverzekering (zie de voorgelegde verzekeringskaart). Het is niet uitgesloten dat u enkele van uw professionele voordelen opnieuw zou kunnen bekomen. Belangrijk is ook dat u nog steeds over een huis beschikt in Gaza (zie CGVS2, p. 13).

Ten tweede is uw netwerk van groot belang. Enerzijds zijn er uw reeds genoemde politieke contacten. Anderzijds is er uw familie. Uw moeder bezit verscheidene gronden en woningen en mag dus als begoed worden beschouwd (zie CGVS2, p. 13). Verder heeft u nog vier van uw broers en zussen in Gaza en zij hebben allen degelijke inkomsten uit zaken als een kolonelspensioen van de Palestijnse autoriteit, lerares, apothekeres en sociaal medewerker bij een organisatie (zie CGVS2, p. 4-5).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te

hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op

de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geveiseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een

terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie de voorgelegde documenten) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019) beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_cisjordanie_situation_securitaire_20190910.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsverovering van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake

is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit wat de bespreking van uw vrees voor Gaza betreft.

Ten slotte moet worden vermeld dat er een vermoeden bestaat dat u zich in de Westelijke Jordaanoever zou kunnen vestigen. Zoals hierboven aangetoond bent u naar alle waarschijnlijkheid van Gaza naar de Westelijke Jordaanoever of Jordanië getrokken doorheen de door Israël gecontroleerde grensovergang van Erez. Normaal is een grensoversteek via Erez uitermate uitzonderlijk en in de praktijk quasi onmogelijk voor inwoners van Gaza (zie het artikel van 'Ghisa', toegevoegd aan het administratief dossier), maar de Israëlische autoriteiten zouden dit blijkbaar voor u hebben toegestaan. Dit duidt in elk geval op een aanzienlijk grotere bewegingsvrijheid om grenzen over te steken dan Israël aan de meeste Palestijnen van Gaza verschaft. In dit licht moet er op worden gewezen dat uw broer A. (...), woonachtig in de Westelijke Jordaanoever, ervoor kon zorgen dat uw moeder hem vanuit Gaza kon vervoegen (zie CGVS2, p. 15). Israël heeft de volledige controle over de toegang tot de Westelijke Jordaanoever. Dan rijst uiteraard het vermoeden dat uw broer dat ook voor u zou kunnen regelen. Hier moet benadrukt worden dat uw familie ongetwijfeld zeer invloedrijke contacten heeft binnen de Palestijnse Autoriteit, gezien u kolonel was bij de politie (zie CGVS2, p. 13), uw broer H. (...) kolonel was bij de presidentiële garde (zie CGVS2, p. 4) en uw broer A. (...) kolonel was bij de inlichtingendienst (zie CGVS2, p. 3). Overigens had u van 1998 tot 1999 al in de Westelijke Jordaanoever gewerkt (zie CGVS1, p. 3). Uw paspoorten zijn cruciale bewijsstukken om uw reizen en verblijfplaatsen na te gaan. Het paspoort waarmee u initieel naar België kwam heeft u echter vernietigd (zie CGVS2, p. 10-11) en uit het paspoort met nr. 3029954 heeft u twee pagina's verwijderd, zoals hierboven aangetoond. De vaststelling dat u bewust cruciale bewijsstukken vernielde of beschadigde is in deze context zeer significant.

Gelet op uw waarschijnlijke grensoversteek via Erez, gelet op het feit dat u elementaire informatie over uw reizen en verblijfplaatsen zoekt achter te houden en gelet op uw profiel en het profiel van uw familie, rijst het vermoeden dat u legale toegang heeft tot de Westelijke Jordaanoever.

Voor de volledigheid wordt hier de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever besproken, om na te gaan in welke mate er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten.

De spanning en het geweld op de Westelijke Jordaanoever, namen toe vlak na de symbolische aankondiging door de Amerikaanse president op 6 december 2017 van de overdracht van de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem. Ondanks de vrees voor een opflakking van het geweld in de Westelijke Jordaanoever, vond er geen massale volksmobilisatie plaats zoals in de Gazastrook. De spanningen wakkerden opnieuw aan in juli 2017 toen de Israëlische autoriteiten beslisten om metaaldetectoren te installeren om zo de toegang tot de Tempelberg in Jeruzalem te

controleren. Na 10 dagen van protesten besliste de Israëlische premier om de detectoren te verwijderen. Eind juli 2017 was de rust teruggekeerd.

Anno 2018-2019 neemt het geweld dat in de Westelijke Jordaanoever plaatsvindt hoofdzakelijk de vorm aan van lokale en kleinschalige confrontaties tussen Palestijnse jongeren en de Israëlische veiligheidsdiensten, dewelke meestal ontstaan wanneer laatstgenoemden in het kader van zogenaamde opsporings- en aanhoudingsoperatie de Palestijnse zones betreden. Dergelijke acties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is evenwel beperkt.

Het aantal aanvallen waarbij individuele Palestijnen Israëlische burgers of leden van de Israëlische veiligheidsdiensten viseren, is gedurende 2019 relatief beperkt gebleven. Echter, zowel in december 2018, als in maart en augustus 2019 werd een stijging van dergelijke aanvallen vastgesteld. Vermoed wordt dat de terugkerende spanningen omtrent de Tempelberg te Jeruzalem aan de basis ligt van de heropflakking van dit type geweld.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) van artikel 1 A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: van het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: van de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het "algemeen beginsel van voorzichtigheid", van de het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij betoogt dat het artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet slechts onder bepaalde voorwaarden kan toegepast worden en strikt dient geïnterpreteerd te worden. De verzoekende partij haalt ook aan dat indien de er sprake was van fraude dat de fraude betrekking moet hebben op kernelementen van de aangehaalde vrees. De fraude dient van zulke aard te zijn dat indien er niet werd gebruikt, de vluchtelingenstatus niet zou toegekend geweest zijn.

De verzoekende partij betoogt dat zij noch in 2013 noch in 2017 teruggekeerd is naar de Gazastrook. Zij betoogt dat zij reeds bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud en meermaals tijdens het onderhoud aangegeven heeft dat zij naar Jordanië geweest is en niet naar de Gazastrook. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij overhaast geconcludeerd heeft dat ze naar de

Gazastrook teruggekeerd is. Vervolgens vat de verzoekende partij de elementen van de bestreden beslissing samen.

In het volgend onderdeel van haar verzoekschrift tracht de verzoekende partij de verschillende onderdelen van de bestreden beslissing te weerleggen. De verzoekende partij betoogt dat:

"Men dient rekening te houden met de omstandigheden die uitgelegd werden door verzoeker.

Verzoeker verklaart dat in oktober 2017, zijn broer A. (...) plots stierf. Zijn moeder werd ernstig ziek en diende te worden overgebracht naar een ziekenhuis in Jordanië.

Verzoeker kreeg deze informatie en werd op de hoogte gebracht dat zijn moeder alle autonomie verloren had en dat zij dus nood aan bijstand had van een familielid.

Zodus trachtte hij zijn paspoort te verlengen bij de ambassade van Palestina. Er werd hem gezegd dat dit onmogelijk was aangezien hij staatsfunctionaris is. Om zijn paspoort te vernieuwen diende hij dus terug te keren naar Gaza. Het paspoort werd zes maanden verlengd om deze terugkeer mogelijk te maken, vandaar de 'to return to gaza' opschrift.

Verzoeker wenste echter niet terug te keren naar Gaza, onder andere door wat hij meemaakte en de vrees die hij nog steeds koestert ter plaatse. Zijn hoofddoel was zijn moeder te vervoegen in Jordanië om haar bij te staan tijdens haar verblijf in het ziekenhuis. Hij diende hiervoor zijn paspoort te vernieuwen om naar Jordanië te kunnen reizen.

In Gaza is het zo dat het paspoort in het administratief bureau slechts kan worden vernieuwd met de fysieke aanwezigheid van de betrokkene. Echter tegen betaling attesteer het bureau van de aanwezigheid van de persoon zonder dat deze laatste effectief aanwezig is. Hierna behandelt het bureau alles zelf: het paspoort wordt opgestuurd naar Ramallah om vernieuwd te worden.

De regel zegt dus dat de persoon fysiek dient aanwezig te zijn om zijn paspoort te vernieuwen, echter dankzij de corruptie is het mogelijk om dit via een andere persoon te doen zelfs zonder officiële machtiging.

Dit is wat verzoeker deed: hij gaf het paspoort aan een kennis die terugkeerde naar Gaza en die hij tegenkwam in het ziekenhuis zodat deze persoon het paspoort aan zijn broer kon geven om de vernieuwing aan te vragen zonder dat verzoeker er zelf hoeft te zijn.

Hiervoor waren de identiteitskaarten van zijn kinderen ook nodig.

Verzoeker handelde reeds een eerste keer op die manier: zijn paspoort werd op 2.02.2012 vernieuwd (verzoeker verkreeg het op 10.06.2012 in België) en verliet op 1.02.2017, terwijl hij in februari 2012 in België was en niet ter plaatse.

Dit is een eerste aanwijzing dat wat verzoeker verklaart aannemelijk en geloofwaardig is.

Normaalgezien diende verzoeker in 2017 zijn oud paspoort terug te geven aan het bureau om een nieuw paspoort te verkrijgen. Echter, hij had een garantie om Jordanië binnen te komen in het oud paspoort en kon dit dus niet kwijtspelen. Tegen betaling slaagde hij er in om deze voorwaarde te omzeilen.

Dit is opnieuw een aanwijzing dat tegen corruptie alles mogelijk is in Gaza en het dus aannemelijk is dat verzoeker al deze stappen kon zetten zonder zelf in Gaza aanwezig te zijn.

Verzoeker heeft dit proberen duidelijk te maken aan verwerende partij.

Dit kwam meermaals aan bod in het interview:

[...]

Verzoeker had trouwens reeds in 2012 een paspoort laten vernieuwen "in Gaza" zonder in Gaza te zijn, wat het duidelijk bewijs is dat in Gaza alles kan.

Deze corruptie wordt door veelvuldige bronnen bevestigd:

Leaving Gaza is not easy. The Egypt-controlled Rafah crossing is the main gateway for the Gazans to the

outside world. They must exert effort to make sure their name is on the departures list. Connections and sometimes bribes are a must to make it out of the "big prison. "

<https://theArabWeekly.com/hamas-under-fire-failed-policies-toxic-rhetoric>

Verzoeker had een garantie in zijn oud paspoort om in Jordanië te kunnen verblijven. Hij diende dit wel te vernieuwen om te kunnen blijven. Verzoeker deed dit tot driemaal toe bij het commissariaat van Amman. De derde keer werd dit geweigerd. Er werd hem meegedeeld dat hij een boete moest betalen bij het verlaten van het grondgebied (laattijdigheidstax). Verzoeker begaf zich bij een dienst die deze boete moest betalen. Er werd hem daar gevraagd of zijn oud paspoort nog nodig was. Omdat verzoeker dacht dat hij het inderdaad niet meer nodig had, antwoordde hij nee, waarop de bediende meteen de twee pagina's (met de garantie van verblijf in Jordanië en de verlenging) emit scheurde.

Wanneer verzoeker zich kwaad maakte over dergelijk gebaar antwoordde de bediende dat hij dit paspoort niet meer zou nodig hebben.

Dit alles werd reeds uitgelegd door verzoeker tijdens het verhoor, maar verwerende partij heeft er geen rekening mee willen houden. De PO herhaalde koppig meermaals tijdens het interview dat hij 'wist' dat verzoeker teruggekeerd was.

b) De naam van vergoeker verschijnt op twee lijsten van 23.03.2018 en van april 2018 die op internet werden gepubliceerd. Deze lijsten bevatten de namen van de mensen die bij de grenspost van Rafah mogen oversteken.

Verzoeker legt uit dat in september 2017, een akkoord plaatsvond tussen Hamas, de Palestijnse regering en de Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan was dat de Palestijnse autoriteiten de controle van de grensovergangen overnam. Dit viel niet in de smaak van Hamas, waardoor deze laatste actie ondernam. Hamas probeerde een reizigers crisis te ontwikkelen door overvolle lijsten te publiceren van personen die zogezegd mochten overgaan. Deze lijsten bevatten echter namen van overleden personen en personen die reeds Palestina lang geleden verlaten hebben, zoals verzoeker. Sommige lijsten bevatten meer dan 40000 personen, wat teveel is aangezien er slechts 7 bussen per dag kunnen worden aanvaard voor de overdracht.

Zo is het duidelijk dat wanneer verwerende partij verklaart dat er geen enkele reden is waarom Hamas namen zou publiceren op de lijsten die geen intentie hebben om te reizen, zij duidelijk niet rekening houdt met de actualiteit en de werkelijkheid ter plaatse.

Dit fenomeen zou inderdaad niet zo onlogisch zijn.

Dit wordt bevestigd in volgend artikel:

[...]

<https://www.ochaopt.org/content/rcccnt-trends-palestinian-access-gaza-erez-and-rafahcrossings>

De lijsten aangehaald door verwerende partij zijn dus allesbehalve een betrouwbare bron.

c)

Verzoeker reisde waarschijnlijk vanuit Gaza doorheen Erez via Israël naar Jordanië aangezien een Hebreeuwse sticker kleefte op de achterkant van het paspoort

-Verzoeker heeft Israëlsch geld op zak

Verzoeker legt volgende verklaringen af betreffend bovenvermeld punt.

In maart 2018 ontmoette hij in Amman de divisie-generaal Adnan Al-Damiri (commissaris van de Algemene Politiek van de Palestijnse Staat en de officiële woordvoerder van de Palestijnse veiligheidsdiensten). Ze praatten samen over de professionele situatie van verzoeker, aangezien deze laatste zijn salaris en promotie had zien opgeheven tot een eventuele terugkeer naar Gaza.

Verzoeker legde hem zijn problemen uit met Hamas en nam hem in vertrouwen. Hij benadrukte dat hij nog steeds gezocht werd en dat de generaal kon informeren in Gaza om dit na te gaan.

De Heer Adnan Al-Damiri ging dit na in Gaza en sprak met de directeur van de politie in Gaza en in Ramallah (Hazem Atallah) om hem de situatie van verzoeker uit te leggen.

Deze verschillende personen trachtten samen te werken met de Israëlische veiligheidsdiensten om verzoeker terug te laten keren in Ramallah maar dit zou een considerabel termijn duren.

In april belde Adnan Al-Damiri verzoeker op en liet hem weten dat hij zich kon begeven naar Karama. Toen verzoeker effectief aan de Jordaanse overdrachtsplaats toekwam, begaf hij zich naar de informatiedienst waar hij werd gevraagd te wachten. Na twee uur wachttijd kreeg hij zijn paspoort en identiteitskaart terug waar een blauwe kaart tussen stak. Verzoeker nam de bus en begaf zich naar Karama. Daar gaf hij opnieuw zijn paspoort en identiteitskaart met de blauwe kaart af en wachtte zijn beurt af.

Er werd hem echter verteld dat zijn aanvraag om Ramallah te betreden werd geweigerd door Israël. Al zijn documenten werden hem teruggegeven en hij werd opnieuw op de bus gezet richting Jordanië. Verzoeker kwam later te weten dat de Palestijnse veiligheidsdiensten zijn intrede in Ramallah hadden geweigerd en dat deze diensten verzoeker uit Jordanië wensten te sturen. Verzoeker werd gevraagd het grondgebied te verlaten binnen de drie dagen.

Dit zijn de omstandigheden die de Israëlische elementen van het relaas van verzoeker verklaren.

Verzoeker heeft de passage van Erez niet betreden. Dit was alleszins eveneens weinig waarschijnlijk aangezien men bijzondere machtigingen nodig heeft van de Israëlische autoriteiten om hier te kunnen overgaan.

[...]

Uit bovenvermelde elementen kan men afleiden dat verwerende partij bij de analyse van dit dossier het zorgvuldigheidsbeginsel schendt aangezien zij er niet in slaagt om zich op een correcte feitenbevinding te beroepen en zij niet verder komt dan veronderstellingen op te besluiten tot een intrekking en geen enkel aangetoond gegeven.

De bestreden beslissing bevat inderdaad nooit mededelingen of aangetoonde gegevens maar een veelvuldigheid aan suggesties:

[...]

Dit is in strijd met de opgelegde strikte interpretatie van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker trok in 2017 naar Jordanië (niet zijn vaderland) om zijn zieke moeder te bezoeken. Hij had nooit de intentie er te blijven. Verzoeker is niet in staat om werkelijk te begrijpen waarom verwerende partij hem door deze reis, die GEEN terugkeer naar het land dat hij vreest inhoudt, zijn statuut intrekt. Hierdoor schendt verwerende partij eveneens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivatieplicht van formele bestuurshandelingen.

De enige manier waarop verzoeker geldige papieren ontving om deze reis te kunnen uitvoeren is op een illegale manier met behulp van corruptie, contacten en illegale praktijken. Er kan dus evenmin worden beargumenteerd dat verzoeker papieren kreeg van zijn autoriteiten zonder enige moeilijkheid waardoor de geloofwaardigheid van zijn vrees ten aanzien van zijn eigen autoriteiten in het gedrang zou komen.

Verzoeker biedt een antwoord en uitleg (en dit reeds tijdens het verhoor op de CGVS) op de vragen die de CGVS zich stelde in verband met zijn bewegingen. Hij vertelde zijn hele verhaal waardoor de elementen die als bizar werden beschouwd, duidelijk werden.

In deze omstandigheden kan er hem niet kwalijk genomen worden dat hij niet heeft meegewerkt. Verzoeker verschaftte tijdens het CGVS-verhoor een optimale medewerking door op alle vragen te antwoorden.

Ter herinnering dient de medewerking van beide kanten te komen, dus ook van de medewerkers van de CGVS. De PO in dienst die het verhoor aflegde voor verzoeker vond het geen probleem om reeds na enkele minuten (p. 8 van het verhoor) reeds te stellen dat zijn gedacht een objectief feit was en dat er geen tijd meer mocht verloren worden:

[...]

Deze manier van doen heeft als enig resultaat de verzoeker onder extreme druk te zetten.

Het is duidelijk dat de beslissing al genomen is en de verklaringen van verzoeker geen belang meer hebben. In die omstandigheden kan verzoeker zich niet meer verdedigen.

Deze bevoorrordeling en duidelijke partijdigheid is een reëel probleem ten opzichte van de verdedigingsrechten van verzoeker.

Men voegt hieraan toe dat verzoeker in België verblijft met zijn vrouw en zeven kinderen. Inderdaad nadat hij de vluchtelingenstatus, krachtens een beslissing vanwege de verwerende partij zelf, kreeg in België, kon hij een gezinshereniging uitvoeren met zijn gezin. Het is nutteloos de tegenpartij eraan te herinneren welke ernstige gevolgen een intrekking van de status van vluchteling van verzoeker zou hebben op zijn gezinsleven in België. Niet alleen gaf verwerende partij hem zelf de mogelijkheid om zijn gezin hier te laten overkomen dankzij een statuut, maar bovendien werd dit statuut uitgereikt tien jaar geleden, waardoor het familiale leven van verzoeker in België bestaand is sinds tien jaar. Ook al staat een intrekking van een statuut niet gelijk aan het ontnemen van een verblijf in België, zal dit onoverkomelijk tot gevolg hebben om verzoeker aan te zetten om België te verlaten gezien zijn precair verblijf. Dit is een buitensporige inmenging van België in het gezinsleven van verzoeker dat niet verantwoord kan worden door de voorwaarden van artikel 8 EVRM.

Bovendien kreeg verzoeker een dochtertje in België zelf, geboren op 26.09.2016. Zij en haar gezinsleven dient door België te worden beschermd.

Door bovenvermelde redenen staat een intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker gelijk met een schending van artikel 8 EVRM die garant staat voor de bescherming van het privé- en familiale leven van verzoeker."

In het daaropvolgend onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat zij niet naar de Gazastrook is teruggekeerd en verwijst ze naar de argumenten die ze hoger uiteengezet heeft. Ze vervolgt dat een reis naar een land dat niet het vaderland is van de erkende vluchteling niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet valt. De verzoekende partij stelt ook dat zij niet op basis van frauduleuze gronden de vluchtelingenstatus verkregen heeft. Zij stelt dat haar vrees voor vervolging vandaag nog actueel is, daar ze nog gezocht wordt. Ook meent de verzoekende partij dat buiten het geval van intrekking en opheffing, het tegen de wet is om bijna tien jaar na datum een vluchtelingenstatuut aan een nieuwe evaluatie te onderschikken. Hieromtrent stelt de verzoekende partij dat: "Zo trekt de verwerende partij opeens bepaalde elementen van de aanvraag tot bescherming van 2011 in twijfel (vb. paspoort waarmee verzoeker uit Thailand naar België reisde en die vernietigd werd). Deze elementen worden naar boven gehaald terwijl enerzijds deze geen probleem vormden in 2011 en nu plots wel en anderzijds verzoeker zich hiertegen niet meer kan verdedigen.

Bovendien geeft verzoeker hier een duidelijke uitleg over, zoals hij reeds deed in 2011:

[...]

Dit maakt dat verwerende partij zich tegenspreekt met huidige beslissing ten opzichte van vorige beslissing gezien de duidelijk tegenstrijdigheid. Daarnaast is een dergelijk gedrag vanwege de administratie een schending van het vertrouwelijkheids- en redelijkheidsbeginsel.

Indien Uw Raad van mening is dat dit niet het geval is, dient men opnieuw te benadrukken dat verzoeker luitenant-kolonel was bij de Palestijnse politie. In 2007, bij de climax van de spanningen

tussen Fatah en Hamas, werd verzoeker verantwoordelijk voor de logistiek van de gewapende groepering Al-Jaysh-Al-Shabi (pro Fatah groepering). Het wordt niet betwist door de CGVS dat verzoeker dergelijke positie, met enig belang, bekleede (p. 4 bestreden beslissing).

Maar na afloop kwam Hamas aan de macht en diende verzoeker zijn missie stop te zetten.

Verwerende partij geeft toe dat deze situatie problematisch kon zijn (p. 4 bestreden beslissing).

Verzoeker werd meermaals gearresteerd en vastgehouden door Hamas en onder druk gezet om een actieve rol te spelen in de wapenhandel. Tijdens elk van deze detentie werd verzoeker zwaar mishandeld. Verzoeker diende geld te betalen om de zaak te laten classeren.

Hij liep gevaar en diende uiteindelijk het land te verlaten om zichzelf en zijn familie te beschermen. Na zijn vertrek werd er nog schade verricht aan zijn woning in Gaza.

Deze omstandigheden werden reeds erkend als voldoende om een vluchtelingenstatuut uit te reiken. Er is geen reden dat dit niet meer het geval zou zijn.

Verwerende partij probeert dit opnieuw in vraag te stellen en beweert dat het statuut niet meer zou moeten worden uitgeleverd omwille van drie redenen:

De terugkeerreizen naar Gaza er werd echter aangetoond hierboven dat deze reizen naar Gaza slechts uit een opstapeling van veronderstellingen bestaat vanwege het CGVS en nooit hebben plaatsgevonden. De broer van verzoeker leeft nog in Gaza er dient echter te worden vastgesteld dat dit reeds het geval was wanneer verzoeker het vluchtelingen statuut kreeg in 2011. Men ziet niet in waarom deze omstandigheid opeens problematisch zou zijn voor het uitleveren van het statuut, tenzij als poging om verzoeker in een slecht daglicht te plaatsen: de verwerende partij wil het statuut intrekken en vindt dus valse en ongegronde excuses om dit statuut niet meer toe te kennen aan verzoeker.

De contacten van verzoeker kunnen enig gewicht in de schaal leggen in zijn voordeel.

Dit gegeven vormt opnieuw een zuivere veronderstelling zonder enige vorm van bewijs of logica. De CGVS vergeet dat verzoeker niet teruggekeerd is in zijn land sinds 2010 en dat hij al de opgesomde contacten verloren is. Een vlucht naar Europa en plotse terugkeer naar Gaza, moest verzoeker teruggestuurd worden, zou trouwens slecht kunnen geïnterpreteerd worden in Gaza en zou verzoeker nog meer in gevaar brengen.

Men dient hieraan toe te voegen dat verzoeker reeds meermaals zwaar mishandeld werd tijdens zijn arrestaties en detenties en dat verwerende partij geen enkel garantie geeft voor het feit dat in geval van terugkeer naar Gaza deze mishandelingen en onmenselijke behandelingen niet meer zouden plaatsvinden.

Men dient artikel 48/7 van Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

[...]

Hier toe te passen.

Daarnaast is het opmerkelijk dat hoewel verzoeker opnieuw aan een lange vragenlijst werd onderworpen over zijn verhaal, er geen enkele tegenstrijdigheid werd aangehaald tussen zijn verklaringen in 2019 en zijn verklaringen betreffende de asielmotieven in 2011. Dit versterkt de geloofwaardigheid van zijn relaas en zijn toenmalige asielmotieven duidelijk."

In ondergeschikte orde gaat de verzoekende partij in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de aangehaalde begrippen. Daarna bespreekt de verzoekende partij op basis van verschillende artikelen de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in de Gazastrook. Ook gaat de verzoekende partij in op de grensovergang met Rafah. Tot slot stelt de verzoekende partij dat: "Echter, men blijft in het ongewisse over op welke situatie van verzoeker verwerende partij zich baseert.

Verzoeker had ten tijde van zijn verblijf in Gaza inderdaad een gunstige situatie.

Verwerende partij legt hierop meermaals de nadruk.

Hij is er nu echter tien jaar niet meer geweest en heeft geen professionele situatie meer noch het sociale netwerk of verblijf waarover hij destijds beschikte.

Zijn economische en humanitaire situatie in geval van terugkeer dreigt dus zeer verschillend uit te draaien dan wanneer hij er tientallen jaren geleden verbleef."

3. De nota met opmerkingen

3.1. Volgens de verwerende partij brengt de verzoekende partij geen afdoende argumenten bij die alsnog een ander licht kunnen werpen op de bestreden beslissing, doch beperkt zich grotendeels tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze in de bestreden beslissing worden uitgewerkt.

De verwerende partij betoogt dat:

"Verweerder stelt vooreerst vast dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het poneren van bijkomende, post-factum beweringen. Zo staat verzoeker geenszins zijn bewering dat een voormalig functionaris van de Palestijnse Autoriteit geen (nieuw) paspoort kan aanvragen via een Palestijnse diplomatieke missie in het buitenland en verplicht zijn om dit in persoon in Gaza aan te vragen, noch de bewering dat de identiteitskaarten van zijn kinderen hiervoor noodzakelijk waren.

2.3.1.1 Verweerder merkt voorts op dat uit de COI Focus Territoires Palestiniens - Le passeport palestinien, dewelke toegevoegd werd aan het administratief dossier, nergens blijkt dat de beschreven procedure voor het bekomen van een nieuw paspoort via een diplomatieke missie niet toegankelijk zou zijn voor bepaalde categorieën van burgers. Evenmin blijkt hieruit dat een dergelijke beperking zou gelden bij het bekomen van een paspoort vanuit het buitenland door middel van een volmacht. Verweerder stelt vast dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij geen toegang zou hebben gehad tot deze procedures, en het aanvragen 'in persoon' in Gaza de enige optie zou zijn geweest voor hem. Zij hierbij overigens opgemerkt dat de voormelde COI Focus onder andere de aanvraagprocedure beschrijft voor personen die woonachtig zijn in de Gazastrook. Nergens uit de relevante passages blijkt dat zij een bewijs moeten leveren van het feit dat zij effectief wonen of aanwezig zijn in de Gazastrook. Verweerder ziet dan ook niet in waarom het agentschap, dat mits betaling verzoekers aanvraag zou hebben verwerkt zonder zijn aanwezigheid in de Gazastrook, per sé een dergelijk bewijs noodzakelijk zou hebben geacht. Bijgevolg kan verzoekers verklaring voorde aanwezigheid van de Egyptische uitreisstempel daterend van 2013, geenszins aanvaard worden. Verweerder stelt overigens vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet het minste verweer voert tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat het geheel onlogisch, en ongeloofwaardig, is dat een Egyptische uitreisstempel daterend van 2013 zou worden geplaatst in het kader van het bekomen van een paspoort in 2017. Ongeacht het feit dat corruptie aanwezig is in de Gazastrook, overtuigt het geheel van verzoekers verklaringen geenszins.

Zij overigens opgemerkt dat verzoekers verklaring voor het feit dat hij bij terugkeer in België in het bezit was van identiteitskaarten voor zijn kinderen A. (...) en F. (...) - met afgifteplaats Rafah (gelegen in de Gazastrook) en afgifte datum 22 november 2017 - evenmin ondersteund wordt door de informatie vervat in voormelde COI Focus. Verzoeker stelt dat deze nodig waren voor het bekomen van zijn paspoort. Echter, nergens uit de COI Focus blijkt dat dergelijke stukken een vereiste zijn bij het vernieuwen van een bestaand paspoort of het bekomen van een nieuw paspoort van een volwassene. Zij hierbij tevens opgemerkt dat verzoeker ten overstaan van de politie op de luchthaven van Zaventem nog verklaard had deze identiteitskaarten zelf afgehaald te hebben. Hij verbond het bezit van deze identiteitskaarten op dat moment niet aan het bekomen van zijn eigen paspoort, (administratief dossier, farde 'landeninformatie', 'fiche terugkeer land van herkomst', rubriek B 3).

2.3.1.2 Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij reeds in 2012 een paspoort bekwam "vanuit Gaza" en dit op een moment dat hij zich in België bevond, antwoordt verweerder dat zulks geenszins een bewijs vormt voor de waarachtigheid van zijn verklaringen aangaande het paspoort dat hij in 2017 bekwam. Vooreerst betreft het louter een blote bewering van verzoeker dat hij door middel van corruptie dit paspoort bekwam "in Gaza". Bovendien blijkt uit de voormelde COI Focus dat het voor Palestijnen mogelijk is om op officiële wijze een paspoort te bekomen vanuit het buitenland, zonder dat zij hiervoor terug dienen te keren of steekpenningen dienen te betalen, en dat paspoorten aangevraagd via de diplomatieke missies 'Ramallah' als afgifteplaats vermelden. De afgifte van dit paspoort vormt dan ook geenszins een bewijs voor verzoekers versie van de feiten, laat staan dat dit een aanwijzing vormt voor de waarachtigheid van zijn beweringen omtrent het meest recente paspoort.

2.3.1.3 Tot slot merkt verweerder nog op dat verzoeker wat betreft het ontbreken van twee pagina's in zijn paspoort zich beperkt tot een herhaling van zijn eerder afgelegde verklaringen - dewelke met reden ongeloofwaardig werden geacht - en enkele bijkomende, niet-gestaafde beweringen over het precieze verloop van de gebeurtenissen. Voor het CGVS had verzoeker overigens op geen enkel moment gewag gemaakt van de noodzaak om zijn verblijf te verlengen, noch van een boete die betaald diende te worden. Zij hierbij opgemerkt dat verzoekers verklaringen voor het CGVS en in het verzoekschrift weinig consistent zijn. Voor het CGVS had verzoeker nog aangegeven dat een blad uit zijn paspoort gescheurd werd en aan de schriftelijke toestemming van het parlementslid geniet werd, hetgeen impliceert dat dit laatste een apart document betrof, (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d.25/04/2019, p.8) In het verzoekschrift wordt dan weer gesteld dat de 2 pagina's die uit het paspoort werden gescheurd de "garantie" zelf bevatten alsook de verlengingen ervan, (verzoekschrift, p.7) Overigens werd in de bestreden beslissing al voorbehoud gemaakt bij de zeer opmerkelijke gang van zaken waarbij een Jordaans parlementslid, waarmee verzoeker geen duidelijk banden heeft, in hoogsteigen persoon naar de luchthaven zou zijn gekomen om te verzekeren dat verzoeker toegang zou krijgen tot het Jordaans grondgebied. Zij ten slotte nog opgemerkt dat verzoeker tot op heden geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd van zijn beweerde reis naar en verblijf in Jordanië.

Ter verklaring van het figureren van zijn naam op de lijsten met namen van personen die voorzien zijn om de grens tussen de Gazastrook en Egypte over te steken, stelt verzoeker dat Hamas trachtte een "reizigerscrisis" te veroorzaken door overvolle lijsten te publiceren. Met dit doel zouden in de lijsten ook namen van overleden personen en personen die lang geleden Gaza hebben verlaten, opgenomen zijn. Verzoeker verwijst hierbij naar twee internetartikels, afkomstig van de websites van Anadolu Agency (www.aa.com.tr) en UN OCHA (www.ochaopt.org).

2.3.2.1 Verweerder antwoordt hierop dat verzoeker geconfronteerd werd met het feit dat zijn naam voorkwam op de voormelde lijsten van 23 maart en 12 april 2018. Gevraagd om een uitleg te verschaffen, kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat dit mogelijk het gevolg was van zijn pogingen om de Gazastrook te verlaten in 2008 en 2009. Zelfs toen hierop aangegeven werd dat dit niet geloofwaardig overkwam, verduidelijkte verzoeker zijn stelling niet. Op geen enkel moment verwees hij naar de houding van Hamas of haar voornemen om een reizigerscrisis te fabriceren. Verzoekers huidige verklaringen betreffen dan ook niet meer dan post-factum beweringen die ogenschijnlijk na reflectie tot stand zijn gekomen om alsnog een verklaring te bieden voor de pertinente vaststellingen ter zake in de bestreden beslissing.

2.3.2.2 Deze post-factum beweringen worden bovendien niet ondersteund worden door de informatie waarnaar verzoeker refereert. Het artikel van Anadolu Agency, waarvan een afdruk aan onderhavige nota wordt toegevoegd, dateert van 7 januari 2019. Het beschrijft bovendien de overname door Hamas van de verantwoordelijkheid voor het beheer van de grensovergang met Egypte een dag eerder, nadat de Palestijnse Autoriteit haar personeel had teruggetrokken uit protest tegen de onderdrukking van haar leden in de Gazastrook. Nergens uit het artikel blijkt evenwel dat Hamas in het voorjaar van 2018, de periode waarin verzoekers naam twee maal op de lijsten verscheen, een "reizigerscrisis" gecreëerd zou hebben door overvolle lijsten te publiceren, waarbij bovendien namen zouden zijn toegevoegd van personen die niet in de Gazastrook aanwezig waren of overleden waren. Dit kan evenmin afgeleid worden uit het artikel van UN OCHA. Dit artikel beschrijft dat er voor het uitreizen van de Gazastrook twee lijsten worden gehanteerd, één beheerd door het aan Hamas gelieerde ministerie van Binnenlandse Zaken en een andere door de Egyptische autoriteiten, en dat hierbij sprake is van corruptie. Deze corruptie heeft volgens dit artikel tot doel om een positief resultaat en sneller antwoord te bekomen. Hieruit kan worden afgeleid dat het gaat om personen die willen vertrekken uit de Gazastrook en hun toevlucht zoeken tot corruptie om dit bewerkstelligd te krijgen. Nergens uit dit artikel kan de door verzoeker omschreven handelswijze van Hamas afgeleid worden. Meer nog, uit het artikel kan afgeleid worden dat het geenszins eenvoudig is om op een plaats op deze lijsten te bekomen, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met verzoekers beweringen die het tegendeel impliceren.

Gelet op het voorgaande vermag verzoeker niet om de pertinente vaststellingen omtrent het figureren van zijn naam op de bewuste lijsten te weerleggen.

2.3.1 Waar verzoeker verder de context tracht te schetsen van het Israëliisch geld dat hij op zak had en van de sticker in het Hebreeuws op de achterkant van zijn identiteitskaart, en verklaart dat hij met de hulp van divisiegeneraal Adnan al-Damiri trachtte naar Ramallah terug te keren om een professioneel probleem op te lossen (zijn wedde en promotie waren "opgeheven" tot een eventuele terugkeer naar Gaza), stelt verweerder vast dat dit wederom niet meer dan post-factum Verklaringen zijn die op geen enkele wijze objectief ondersteund worden. Verzoeker werd nochtans gevraagd of hij ooit naar de Westelijke Jordaanoever was geweest, en waarom hij er niet naar toe kon. (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d.25/04/2019, p.13) Op geen enkel moment maakte verzoeker melding van deze toch wel opmerkelijke gebeurtenissen. Bovendien kunnen hierbij de nodige vraagtekens geplaatst worden. Zowel verzoeker zelf, als zijn broers A. (...) en H. (...) hadden een hoge rang binnen het veiligheidsapparaat van de Palestijnse Autoriteit, (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d.25/04/2019, p.3-4) Gelet op hun voorgeschiedenis binnen dit apparaat, is het hoogst opmerkelijk te noemen dat uitgerekend de Palestijnse veiligheidsdiensten verzoekers komst naar de Westelijke Jordaanoever zouden hebben verhinderd.

2.3.2 gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoeker er niet in slaagt de vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing, te weerleggen. Deze vaststellingen zijn pertinent en vinden allen steun in het administratief dossier. Verweerder benadrukt hierbij dat de motivering inzake verzoekers terugkeer naar de Gazastrook als geheel dient te worden gelezen, en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen.

2.1 Waar verzoeker de houding hekelt van de protection officer en stelt dat deze niet onpartijdig was, antwoordt verweerder dat een ambtenaar van het CGVS geen enkel belang heeft bij de aard van de beslissing die de Commissaris-generaal neemt, waardoor niet ingezien kan worden hoe de protection officer in casu bevooroordeeld zou zijn geweest. De bewering als zou de protection officer "reeds na enkele minuten" verzoeker hebben gezegd dat het vaststond dat hij in Gaza was, kan overigens niet gevolgd worden. Immers, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de eerste geciteerde

passage (verzoekschrift, p.11) pas plaatsvond nadat verzoeker de gelegenheid had gehad om te spreken over zijn reis naar en verblijf in Jordanië, de ontbrekende bladzijden in het oude paspoort, de Egyptische uitreisstempel van 2013, en zijn naam op de lijsten met personen die via Rafah de Gazastrook mochten verlaten. Verzoeker werd met andere woorden eerst geconfronteerd met de kernelementen die wijzen op zijn terugkeer naar de Gazastrook en kreeg de gelegenheid hieromtrent duidelijkheid te scheppen. Dat verzoeker hierna geconfronteerd werd met de onaannemelijkheid van zijn verklaringen, en de mogelijke gevolgen hiervan voor zijn beschermingsstatus, wijst niet op partijdigheid of vooringenomenheid van de protection officer.

Verweerder benadrukt hierbij dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud bovendien niet kan blijken dat verzoeker door de kritische opmerkingen van de protection officer niet meer in staat was accurate verklaringen af te leggen of zich anderszins geremd voelde. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich nog steeds beroept op zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens dit persoonlijk onderhoud.

2.5 Wat betreft verzoekers kritiek op de vaststelling aangaande zijn verklaringen met betrekking tot zijn initiële reis naar België, voorafgaand aan zijn verzoek om internationale bescherming, merkt verweerder op dat dit argument slechts in ondergeschikte orde werd toegevoegd om er op te wijzen dat verzoeker ook in het verleden reeds reisdocumenten vernietigd heeft. Deze passage volgt immers na de conclusie die als volgt luidt: "Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS redelijkerwijs niet anders dan concluderen dat u in 2013 en eind 2017 in Gaza verbleef en dat u verregaande stappen nam om deze reizen voor de Belgische autoriteiten verborgen te houden, tot het punt dat u zelfs pagina's uit uw paspoort scheurde."

2.6 In de bestreden beslissing wordt op goede gronden geoordeeld dat verzoekers terugkeer naar de Gazastrook afdoende is aangetoond, en dat deze handelingen dienen te worden beschouwd als persoonlijk gedrag na de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers herhaalde terugkeer naar Gaza toont aan dat er ab initio ten onrechte werd geoordeeld dat verzoeker nood had aan internationale bescherming, en dat zijn voorgehouden actuele vrees voor Hamas ongeloofwaardig is. In de bestreden beslissing wordt voorts op basis van pertinente vaststellingen met reden geoordeeld dat er geen andere elementen aanwezig zijn die een behoud van de vluchtelingenstatus rechtvaardigen. Verzoeker slaagt er niet in de bestreden beslissing op dit punt in een ander daglicht te plaatsen.

2.6.1 Waar verzoeker verwijst naar zijn verleden bij de Palestijnse Autoriteit en de problemen die hij omwille hiervan heeft gekend, merkt verweerder op dat in de bestreden beslissing enkel wordt aangegeven dat verzoekers profiel an sich niet wordt betwist, noch het gegeven dat dit in de jaren direct na de machtsovername voor moeilijke situaties gezorgd kan hebben. Nergens wordt aangegeven dat verzoekers oorspronkelijk ingeroepen vervolgingsfeiten nog geloofwaardig zijn. In tegendeel, het gegeven dat verzoeker tot twee maal toe is teruggekeerd - een eerste keer in 2013, i.e. slechts twee jaar na de erkenning als vluchteling - vormt een zeer ernstige tegenindicatie van de beweerde vrees voor Hamas. Dit belangrijke element, in combinatie met het gegeven dat verzoekers broer H. (...), die eveneens een verleden heeft bij de veiligheidsdiensten van de Palestijnse Autoriteit, in de Gazastrook is blijven wonen en met rust gelaten wordt, en verzoeker over aanzienlijke contacten beschikte in Gaza, ook binnen het Hamas-leiderschap, toont op voldoende wijze aan dat verzoeker destijds geen nood had aan internationale bescherming in België alsook dat verzoekers bewering als zou hij nog steeds voor Hamas moeten vrezen, niet aannemelijk kan worden geacht.

2.6.2 Wat betreft de veiligheidssituatie in de Gazastrook, en verzoekers stelling dat er aldaar wel degelijk sprake is van een situatie waarbij hij een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van willekeurig geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict, verwijst verweerder vooreerst naar de beoordeling in de bestreden beslissing. Verweerder voegt middels de onderhavige nota tevens de meest actuele landeninformatie over de veiligheidssituatie in de Gazastrook, en de bijhorende beoordeling, toe.

Verweerder benadrukt dat verzoeker niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw., en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza.

Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cavs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_sécuritaire_20200306.pdf of <https://www.cavs.be/nl>). Blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden

door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november

2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari

2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een zekere appreciatiemarge beschikt, en gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat verzoeker bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit de Commissaris-generaal dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinaï en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik

geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en verzoeker verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. De door verzoeker aangebrachte informatie heeft, voor zover er een bronvermelding voorzien is, betrekking op de periode 2014-2018 en kan bijgevolg deze beoordeling niet wijzigen.

2.6.1 Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing inzake de algemene leefomstandigheden in de Gazastrook en verzoekers persoonlijke socio-economische situatie bij een eventuele terugkeer, stelt verweerder vast dat verzoeker zich beperkt tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal en het wijzen op zijn langdurige afwezigheid uit de Gazastrook, zonder evenwel de gedane vaststellingen aan de hand van concrete en op de eigen persoon betrokken elementen te weerleggen. Naast verzoekers persoonlijke profiel en vroegere contacten, werd met reden gewezen op de actuele situatie (waaronder bezittingen en/of inkomsten) van verzoekers moeder en broers en zussen. Verzoeker toont geenszins aan dat hij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zou belanden, dewelke gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften.

2.6.2 Volledigheidshalve voegt verweerder middels onderhavige nota nog informatie toe aangaande de bijstand die UNRWA verschaft. Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd - te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

2.2 Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, wijst verweerder erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in het gezinsleven van verzoeker uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat de vluchtelingenstatus van verzoeker wordt ingetrokken. Verweerder benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere intrekking van de vluchtelingenstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van desbetreffend artikel.

Verweerder benadrukt hierbij dat een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus geen automatische gevolgen inhoudt voor het verblijfsrecht dat eerder aan verzoeker was toegekend (op grond van de erkenning als vluchteling). Dit blijkt uit artikel 49, §3 Vw., dat stelt dat wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus heeft ingetrokken of opgeheven, de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van de vreemdeling. De mogelijke beëindiging van het verblijfsrecht maakt het voorwerp uit van een aparte procedure, gevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken binnen een nationaal en internationaal regelgevend kader.

2.3 Wat betreft de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt verweerder op dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het vroegere land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg om te antwoorden op de elementen die wijzen op een terugkeer naar de Gazastrook, alsook dat hij de mogelijkheid kreeg om andere elementen aan te reiken die een behoud van de beschermingsstatus zouden kunnen wettigen, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker had de kans om aanvullende stukken neer te leggen en om zich kon laten bijstaan door een advocaat. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan.

2.4 Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond."

4. De aanvullende nota

4.1. De verzoekende partij legt een aanvullende nota neer. De verzoekende partij betoogt dat:

"- Dat verzoeker via deze nota volgende aanvullende stukken wenst neer te leggen :

Notariële verklaring (met twee getuigen) vanwege [H. M. I. A. A.] die aangeeft dat deze laatste de reispas van verzoeker heeft gekregen en deze aan de broer van verzoeker voor vernieuwing heeft overgedragen in de stad Gaza (stuk 1)

- Een attest vanwege het Express postcentrum van Marrakech aangevend dat de Heer [H. A. M.A. A.] zich op hun kantoor heeft aangemeld om de reispas van zijn broer (verzoeker) [N. A. M. A. A.] te vernieuwen volgens de modaliteiten van Ramallah. Deze vernieuwde reispas werd vervolgens opgestuurd naar het ziekenhuis in Oman waar de moeder van verzoeker verbleef (stuk 2). Dit stuk bevestigt de inhoud van het eerste stuk.

- Notariële verklaring (met twee getuigen) vanwege de Heer [H. A. M.A. A.] in verband met de vernieuwing van de reispas van verzoeker (stuk 3). Dit stuk bevestigt de inhoud van stuk 2.

- Attest van het kantoor van Ayoub Abu Taha voor algemene diensten die aanduidt dat het bekomen van Palestijnse identiteitskaart werd aangevraagd voor [A.], [F.] en [S. N. A. A. A.] (stuk 4)

- Attest van het ziekenhuis Al-Nafis waarbij aangeduid wordt dat verzoeker inderdaad als begeleider van zijn moeder is ingeschreven in het dossier van het ziekenhuis (stuk 5)."

4.2. Op 13 november 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de veiligheids situatie in de Gazastrook en de terugkeer naar de Gazastrook op basis van de volgende rapporten:

- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020
- COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020.

4.3. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat een betere kopie van de documenten die op 18 juni 2020 reeds naar de Raad werden verstuurd, namelijk:

- een verklaring voor wie het aanbelangt dat de heer H.A.M.A.A. voor de algemene diensten verschenen is om drie identiteitskaarten te bekomen
- een verklaring voor wie het aanbelangt dat haar reispas uitgereikt werd op 10 december 2017 en naar een ziekenhuis in Oman werd verstuurd
- een verklaring dat de verzoekende partij als begeleider geregistreerd werd van 18 november 2017 tot 7 april 2018
- twee notariële verklaringen.

5. Beoordeling

5.1. In de bestreden beslissing wordt artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeld en wordt gesteld dat na heronderzoek de vluchtelingenstatus dient te worden ingetrokken omdat meerdere elementen aan het licht zijn gekomen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij op 8 februari 2011 de vluchtelingenstatus werd verleend. Op 7 mei 2018 vraagt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken om de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, eerste lid, tweede zin *juncto* artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Op 11 april 2018 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een grenscontrole komende van Boekarest (Roemenië). De verzoekende partij was daarbij in het bezit van een haar Belgische verblijfstitel, een reisdocument voor vluchtelingen en twee nationale Palestijnse paspoorten, afgeleverd respectievelijk op 2 februari 2012 te Ramallah en 10 december 2017 te Ramallah (Westelijke Jordaanoever). Bovendien blijkt dat het paspoort van 2 februari 2012 op 17 november 2017 in het Consulaat te Brussel vernieuwd werd tot 10 mei 2018 met het oog op een reis naar de Gazastrook. In dit paspoort werden er ook twee pagina's verwijderd. Het paspoort van 10 december 2017 bevat een uitreisstempel op datum van 11 april 2018. Uit de documenten in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 19 november 2017 vanop Brussel Zaventem vertrokken is. Voorts blijkt dat de verzoekende partij op 25 maart 2013 door de grenscontrole werd tegengehouden komende vanuit Cairo (Egypte). Na controle werd de verzoekende partij tot het grondgebied toegelaten.

De eerste vraag die dient beantwoord te worden is of op basis van de bijgebrachte elementen kan aangenomen worden dat de verzoekende partij naar de Gazastrook teruggekeerd is, zoals in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt.

Hieromtrent oordeelt de Raad als volgt.

In het paspoort met nummer 3029954 staat een Egyptische uitreisstempel voor de grensovergang bij Rafah met als datum 27 april 2013. Daar dit de grensovergang tussen Egypte en Gaza betreft, toont dit aan dat de verzoekende partij toen vanuit Egypte Gaza binnen reisde. Het paspoort bevat weliswaar geen Gazaanse inreisstempel en geen spoor van haar vertrek uit Gaza. Echter werden er twee pagina's uit het paspoort verwijderd (zie 'fiche terugkeer land van herkomst'). In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt vormen de Egyptische uitreisstempel voor de grensovergang bij Rafah en het gegeven dat uit hetzelfde paspoort twee pagina's uit het paspoort verwijderd zijn ernstige indicaties dat de verzoekende partij in 2013 naar Gaza teruggekeerd is.

Daarenboven werd dit paspoort op 17 november 2017 door de Palestijnse vertegenwoordiging in België verlengd met als doel 'to return to Gaza strip', daar dit uitdrukkelijk in het paspoort geschreven werd. Uit het Belgisch reisdocument met nummer TA074685 blijkt vervolgens dat de verzoekende partij op 19

november 2017 België verlaten heeft. Wederom bevat noch het voormeld reisdocument noch haar Palestijns paspoort een corresponderende inreisstempel. In dit verband wordt er weer gewezen op het gegeven dat twee pagina's uit voormeld paspoort ontbreken.

Voorts blijkt verder uit de stukken van het administratief dossier dat op 22 november 2017 de Palestijnse identiteitskaarten van haar kinderen A. en F. in Rafah gelegen in de Gazastrook werden uitgereikt. Dit is enkele dagen na haar vertrek uit België op 19 november 2017. De verzoekende partij stelt dat deze nodig waren voor het bekomen van zijn paspoort. Echter, nergens uit de COI Focus: le passeport Palestiniens blijkt dat dergelijke stukken een vereiste zijn bij het vernieuwen van een bestaand paspoort of het bekomen van een nieuw paspoort van een volwassene. Daarenboven heeft de verzoekende partij ten overstaan van de politie op de luchthaven van Zaventem nog verklaard dat ze de identiteitskaarten zelf afgehaald heeft. Zij verbond het bezit van deze identiteitskaarten op dat moment niet aan het bekomen van haar eigen paspoort, (administratief dossier, farde 'landeninformatie', 'fiche terugkeer land van herkomst', rubriek B 3). De verklaring voor wie het aanbelangt dat de heer H.A.M.A.A. voor de algemene diensten verschenen is om drie identiteitskaarten te bekomen, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat gelet op voormelde verklaring van de verzoekende partij.

Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat op 23 maart 2018 en op 12 april 2018 lijsten werden aangemaakt die op internet werden gepubliceerd met daarop de namen van mensen die voorzien zijn om de grenspost bij Rafah over te steken vanuit Gaza. De naam van de verzoekende partij wordt op deze lijst vermeld. De data waarop deze lijsten werden gecreëerd corresponderen met periodes dat de grens inderdaad werd geopend (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Deze elementen vormen een ernstige indicatie dat de verzoekende partij rond die periode in Gaza was, de identiteitskaart van twee van haar kinderen opgehaald heeft en vervolgens een aanvraag heeft ingediend om de Gazastrook opnieuw via de grensovergang van Rafah te verlaten.

De verzoekende partij stelt dat zij naar Jordanië is gereisd omdat haar broer A. die voor hun moeder zorgde in oktober 2017 overleden was en zij voor medische zorgen in Jordanië diende te zijn. Daar het een dringende reis betrof was er onvoldoende tijd om haar paspoort te vernieuwen, dat ondertussen vervallen was. Daarom heeft een andere broer een Jordaans parlementslid gecontacteerd die de verzoekende partij zou helpen om Jordanië te betreden. Omwille hiervan heeft de "ambassade van de Palestijnse overheid" te Brussel het paspoort van de verzoekende partij tijdelijk verlengd. Tijdens haar verblijf in Jordanië heeft de verzoekende partij haar paspoort met een som Israëliisch geld voor de onkosten naar Gaza verstuurd zodat het aldaar kon vernieuwd worden. Dat was volgens haar de enige manier om het te vernieuwen. De verzoekende partij haalt voorts aan dat zij ook diende aan te tonen dat ze in Gaza verbleef om haar nieuw paspoort te kunnen krijgen. Daarom werd tegen betaling een Egyptische vertrekstempel voor Rafah in haar paspoort gezet. De verzoekende partij zou haar nieuw paspoort in Jordanië hebben ontvangen samen met het wisselgeld voor het bedrag dat ze had opgestuurd. Vandaar dat ze bij haar terugkeer in België Israëliisch geld bij zich had. Op het moment van haar vertrek uit Jordanië had de beambte in de luchthaven documentatie nodig om haar binnenkomst in Jordanië met een vervallen paspoort te verklaren, dus nam hij de brief van de Jordaanse parlementariër die haar had geholpen en hij niette daaraan de pagina met de Jordaanse inreisstempel die hij daarom uit het paspoort gescheurd had. In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij dit betoog.

Door hogervermeld betoog opnieuw te herhalen in het verzoekschrift gaat de verzoekende partij voorbij aan de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat een Palestijn via zijn ouders of mits een volmacht via zijn broers en zussen een paspoort kan laten aanvragen in Gaza (zie de COI Focus: le passeport Palestiniens). Bijgevolg kon de verzoekende partij inderdaad op officiële wijze via haar verwanten in Gaza een visum aanvragen. De verzoekende partij diende helemaal niet aan te tonen dat zij zagezegd in de Gazastrook verbleven had zoals zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart, en opnieuw lijkt te suggereren in haar verzoekschrift. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij geen toegang zou hebben gehad tot deze procedures, en het aanvragen 'in persoon' in Gaza de enige optie zou zijn geweest voor haar. Er ligt ook geen informatie voor waaruit blijkt dat dit anders zou zijn voor staatsfunctionarissen. De voormelde COI Focus beschrijft ook de aanvraagprocedure voor personen die woonachtig zijn in de Gazastrook. Nergens uit de relevante passages blijkt dat zij een bewijs moeten leveren van het feit dat zij effectief wonen of aanwezig zijn in de Gazastrook. De Raad ziet dan ook niet in waarom het agentschap, dat mits betaling verzoekers aanvraag zou hebben verwerkt zonder zijn aanwezigheid in de Gazastrook, per sé een dergelijk bewijs noodzakelijk zou hebben geacht. Bijgevolg kan verzoekers verklaring voor de aanwezigheid van de

Egyptische uitreisstempel daterend van 2013, geenszins aanvaard worden. Voorts brengt de verzoekende partij in het verzoekschrift niet het minste verweer bij tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat het geheel onlogisch, en ongeloofwaardig, is dat een Egyptische uitreisstempel daterend van 2013 zou worden geplaatst in het kader van het bekomen van een paspoort in 2017. Ongeacht het feit dat corruptie aanwezig is in de Gazastrook, overtuigt het geheel van verzoekers verklaringen geenszins. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *“Daarnaast zou het sowieso al bijzonder onlogisch zijn geweest dat u eind 2017 of begin 2018 tegen betaling een stempel zou laten zetten in uw paspoort om aan te tonen dat u op dat moment in Gaza verblijft, en dat men er dan een stempel van 2013 in zou plaatsen. Daarnaast gevraagd stelt u dat in Gaza alles kan (zie CGVS2, p. 9). Dat verklaart echter niets. Het feit blijft dat het onlogisch is en dat er niet kan worden ingezien waarom de persoon die, volgens uw beweringen, in 2017 of 2018 tegen betaling de stempel plaatste, een stempel van 2013 zou plaatsen. Gezien het absoluut niet geloofwaardig is dat de Egyptische uitreisstempel voor de grensovergang bij Rafah van 2013 in uw paspoort werd geplaatst in het kader van de aanvraag van een nieuw paspoort, zoals u beweert, moet het CGVS concluderen dat deze stempel er wel degelijk op wijst dat u in 2013 naar Gaza reisde.”*

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“De volgende aanduiding van uw verblijfplaatsen in uw documenten is een Jordaanse uitreisstempel van 11 april 2018 in een nieuw Palestijns reisdocument afgegeven op 10 december 2017 met nr. 4376939. Uw paspoort en uw reisdocumenten kunnen niet verhelderen hoe, maar u was dus klaarblijkelijk op een of andere manier in april 2018 in Jordanië geraakt. Er zijn enkele mogelijkheden: ofwel maakte u gebruik van uw plaats op de lijst om eind maart 2018 Gaza te verlaten en vervolgens reisde u vanuit Egypte naar Jordanië. De stempels van deze reis zouden op de verwijderde pagina's van uw paspoort nr. 3029954 kunnen staan. Ofwel reisde u vanuit Gaza doorheen de grensovergang van Erez, via Israël, naar Jordanië. Dit laatste lijkt waarschijnlijker omdat uw Palestijnse identiteitskaart op de achterkant een sticker bevat met daarop in het Hebreeuws 'gefotografeerd/gekopieerd'. Deze sticker zat er nog niet op toen u in 2011 uw verzoek om internationale bescherming indiende (zie de kopie van uw identiteitskaart van 27/01/2011). U bent dus in elk geval sinds uw verzoek om internationale bescherming nog in contact gekomen met de Israëlische autoriteiten, wellicht toen u gebruik maakte van de grensovergang bij Erez om Gaza te verlaten. Het spreekt in elk geval voor zich dat dit contact enkel kan hebben plaatsgevonden in gebieden waar de Israëlische autoriteiten aanwezig zijn, dus Israël of de Westelijke Jordaanoever, maar u ontkent in deze plaatsen te zijn geweest sinds 2011 (zie CGVS2, p. 6-7, 8). Een vertrek uit Gaza via Erez is overigens niet incompatibel met de twee bovengenoemde lijsten om Gaza te verlaten via de grensovergang bij Rafah. Het is immers mogelijk dat u door omstandigheden of drukte geen gebruik kon maken van uw plaats op de lijst van 23 maart 2018 om Rafah over te steken, waardoor u op de lijst van 12 april 2018 werd geplaatst, maar dan zag u wellicht een mogelijkheid om Gaza al eerder te verlaten via Erez en zodoende was u al op 11 april 2018 in Jordanië. Een andere mogelijkheid zou kunnen zijn dat u louter uit voorzorg een aanvraag indiende om Gaza te verlaten via Rafah, wetende dat het lang kan duren voor je naam op een lijst verschijnt. Nadien bood zich dan misschien de mogelijkheid aan om Gaza via Erez te verlaten en u liet na uw aanvraag voor Rafah te annuleren, waardoor uw naam toch op de lijsten verscheen. In ieder geval was u op 11 april 2018 in Jordanië. U reisde toen via Roemenië naar België. Bij uw aankomst in België werd u aan een controle onderworpen en daaruit bleek dat u, onder andere, Israëlisch geld bij u had (zie fiche terugkeer land van herkomst). De Israëlische shekel wordt gebruikt in Israël, Gaza en de Westelijke Jordaanoever. Niet in Jordanië. Dit duidt er wederom op dat u tijdens uw afwezigheid van België in Israël of de Palestijnse gebieden was.”*

In dit verband wijst de Raad erop dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van de verzoekende partij dat een beambte belast met de grenscontrole twee pagina's uit het paspoort zou gescheurd hebben. De beambte belast met de grenscontrole in Jordanië weet immers dat het van cruciaal belang is dat een paspoort steeds alle pagina's bevat. Daarenboven had - indien men de verzoekende partij zou volgen in haar relaas dat een Jordaanse parlements lid haar zou hebben geholpen - de beambte belast met de grenscontrole een kopie of scan van het paspoort kunnen nemen indien zij een bewijs van haar inreis wilde hebben. De verzoekende partij brengt een verklaring bij voor wie het aanbelangt dat haar reispas uitgereikt werd op 10 december 2017 en het naar een ziekenhuis in Oman werd verstuurd. Dit stuk vormt geen bewijs van de verklaringen van de verzoekende partij, daar de verzoekende partij verklaard heeft dat haar moeder in Jordanië in het ziekenhuis lag.

Uit de publicatiedata van de lijsten in maart en april van 2018 van de grensovergang bij Rafah blijkt inderdaad niet wanneer de verzoekende partij de aanvraag ingediend heeft om de grens via Rafah te kunnen oversteken. Echter, de verzoekende partij kan geenszins overtuigen dat de wachttijd tien jaar is. Het is een wachttijd van een heel eigen grootorde en buiten alle proportie om. De verzoekende partij

brengt ook geen begin van bewijs bij om aan te tonen dat er dergelijke lange wachttijden zijn, met het oog op het weerleggen van de motieven van de bestreden beslissing. Vervolgens haalt de verzoekende partij aan dat deze lijsten vals zijn. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Er kan geen enkele reden worden gezien waarom Hamas namen op die lijst zou plaatsen van mensen die niet werkelijk willen reizen.”*

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat Hamas een reizigerscrisis wou veroorzaken en aldus haar naam op de lijsten geplaatst heeft. Dit betreft een post-factum beweringen die niet wordt ondersteund door de informatie waaraan de verzoekende partij refereert. Het artikel van Anadolu Agency, dateert van 7 januari 2019. Het beschrijft de overname door Hamas van de verantwoordelijkheid voor het beheer van de grensovergang met Egypte een dag eerder, nadat de Palestijnse Autoriteit haar personeel had teruggetrokken uit protest tegen de onderdrukking van haar leden in de Gazastrook. Nergens uit het artikel blijkt evenwel dat Hamas in het voorjaar van 2018, de periode waarin verzoekers naam twee maal op de lijsten verscheen, een "reizigerscrisis" gecreëerd zou hebben door overvolle lijsten te publiceren, waarbij bovendien namen zouden zijn toegevoegd van personen die niet in de Gazastrook aanwezig waren of overleden waren. Dit kan evenmin afgeleid worden uit het artikel van UNOCHA. Dit artikel beschrijft dat er voor het uitreizen van de Gazastrook twee lijsten worden gehanteerd, één beheerd door het aan Hamas gelieerde ministerie van Binnenlandse Zaken en een andere door de Egyptische autoriteiten, en dat hierbij sprake is van corruptie. Deze corruptie heeft volgens dit artikel tot doel om een positief resultaat en sneller antwoord te bekomen. Hieruit kan worden afgeleid dat het gaat om personen die willen vertrekken uit de Gazastrook en hun toevlucht zoeken tot corruptie om dit bewerkstelligd te krijgen. Nergens uit dit artikel kan de door verzoeker omschreven handelwijze van Hamas afgeleid worden. Meer nog, uit het artikel kan afgeleid worden dat het geenszins eenvoudig is om aan een plaats op deze lijsten te komen, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met verzoekers beweringen die het tegendeel impliceren.

Gelet op het geheel van de elementen kan er slechts geconcludeerd worden dat haar naam op die lijsten verscheen omdat de verzoekende partij niet al te lang vóór de publicatie van die lijsten een aanvraag indiende om Gaza te verlaten via Rafah, waaruit uiteraard volgt dat de verzoekende partij zich in Gaza bevond en er plande te vertrekken.

Tot slot wijst de Raad erop dat de verzoekende partij noch documenten bijbrengt om het overlijden van haar broer te staven en noch stukken bijbrengt die de medische verzorging van haar moeder in Jordanië aantonen. De verzoekende partij legt een verklaring voor dat zij als begeleider geregistreerd werd van 18 november 2017 tot 7 april 2018 in het ziekenhuis Al-Nafis. Aan dit stuk kan slechts een beperkte bewijswaarde toegekend worden, daar het slechts een kopie betreft die gemakkelijk door allerlei knippen en plakwerk kan gefabriceerd worden. Daarenboven blijkt uit het document ook niet in welk land het ziekenhuis ligt. Dit is des te meer van belang daar de verzoekende partij een verklaring bijbrengt waarin geattesteerd werd dat haar paspoort naar een ziekenhuis in Oman verstuurd werd. Bijgevolg doet dit document op zich geen afbreuk aan voorgaande motieven. De twee notariële akten vertonen een gesolliciteerd karakter, en laten niet toe anders te oordelen.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen, het geheel van de verklaringen van de verzoekende partij, de stukken bijgebracht door haar en de objectieve landeninformatie, dient er geconcludeerd te worden dat de verzoekende partij in 2013 en eind 2017 in Gaza verbleven heeft. Vervolgens heeft de verzoekende partij verregaande stappen ondernomen om deze reizen voor de Belgische autoriteiten verborgen te houden daar ze zelfs pagina's uit haar paspoort gescheurd heeft. Bijgevolg liggen er samen genomen voldoende ernstige vermoedens voor die aantonen dat de verzoekende partij na de toekenning van de vluchtelingenstatus terug naar haar land van herkomst gegaan is.

De Raad stipt aan dat artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door artikel 8 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (B.S., 24 augustus 2015). Aangaande de beweegredenen die de intrekking van de vluchtelingenstatus tot gevolg hebben, stelt de memorie van toelichting van deze wet het volgende: *“Het CGVS moet ook de vluchtelingenstatus intrekken wanneer die status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status. Het CGVS moet de vluchtelingenstatus eveneens intrekken als het gedrag van de houder van de status er*

later op wijst dat hij ab initio geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de vluchtelingenstatus hem indertijd ten onrechte werd toegekend. Artikel 57/6, 7° van de huidige wet voorzag reeds in die verplichting.” (MvT bij het wetsontwerp van 13 juli 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, *Parl. St.*, Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 21-22) (eigen onderlijning).

Vóór de wet van 10 augustus 2015 verleende het (oude) artikel 57/6, 7° van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal immers de bevoegdheid “om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

Artikel 55/3/1 kan aanzien worden als de omzetting van artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU). Dit wordt bevestigd in de memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015: “Dit nieuwe artikel dat een nieuw artikel 55/3/1 aan de wet toevoegt, omvat alle hypothesen waarin het CGVS de vluchtelingenstatus volgens Richtlijn 2011/95/EU kan of moet intrekken.” (Ibid., p. 18).

Artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU betreft de “Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus” en luidt als volgt:

“1. Met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend na de inwerkingtreding van Richtlijn 2004/83/EG, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 11 geen vluchteling meer is.

2. Onverminderd de plicht van de vluchteling uit hoofde van artikel 4, lid 1, om melding te maken van alle relevante feiten en alle relevante documenten waarover hij beschikt, over te leggen, toont de lidstaat die de vluchtelingenstatus heeft verleend per geval aan dat de betrokken persoon geen vluchteling meer is of dat nooit geweest is, overeenkomstig lid 1.

3. De lidstaten trekken de vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien, nadat hem de vluchtelingenstatus is verleend, door de betrokken lidstaat wordt vastgesteld dat: a) hij op grond van artikel 12 van de vluchtelingenstatus uitgesloten is of had moeten zijn; b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de vluchtelingenstatus.

4. (...)

5. (...)

6. (...)

Artikel 14, § 3, b) van de richtlijn 2011/95/EU wordt omgezet in artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, maar de Belgische wetgever voegt daaraan toe “of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest”. Artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet beoogt aldus de samenvoeging van artikel 14, § 3, b) van de richtlijn 2011/95/EU en (blijkens de memorie van toelichting) het (oude) artikel 57/6, 7° van de Vreemdelingenwet zoals dit gold tot de wetswijziging ingevolge de voormelde wet van 10 augustus 2015. Uit de memorie van toelichting inzake artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de intrekking van de vluchtelingenstatus omwille van het persoonlijk gedrag een ex tunc benadering vergt. De memorie van toelichting stelt: “Het CGVS moet de vluchtelingenstatus eveneens intrekken als het gedrag van de houder van de status er later op wijst dat hij ab initio geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de vluchtelingenstatus hem indertijd ten onrechte werd toegekend.” (Ibid., p. 22) (eigen onderlijning). De verwijzing naar de vrees die “ab initio” werd gekoesterd en de toekenning van de status “indertijd”, behelst een beoordeling ex tunc wanneer later overwogen wordt om de vluchtelingenstatus in te trekken.

Gelet op de interpretatie van de in artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet vermelde gronden om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, wijzen de terugkeer naar de Gazastrook en de onduidelijkheid over de omstandigheden waarin zij gedurende haar oponthoud in de Gazastrook heeft verbleven, er niet op dat zij ab initio geen vrees zou hebben gekoesterd, noch dat hierdoor zou zijn bewezen dat haar "indertijd" ten onrechte de vluchtelingenstatus werd verleend. Deze motieven uit de bestreden beslissing lijken enkel aanleiding te kunnen geven tot de conclusie dat de verzoekende partij in 2013 en eind 2017 naar de Gazastrook is teruggekeerd alwaar Hamas nog steeds aan het bewind is. De overwegingen uit de bestreden beslissing die betrekking hebben op het ondergraven van de geloofwaardigheid van haar initiële vluchtmotieven lijken geen aanleiding te kunnen geven tot de intrekking van de vluchtelingenstatus. In de bestreden beslissing wordt omtrent de initiële vluchtmotieven het volgende gesteld: *"het CGVS aanvaardt dat u een aanzienlijke positie had bij de veiligheidsdiensten van de door Fatah gedomineerde Palestijnse Autoriteit in Gaza vóór de staatsgreep en het is niet onlogisch dat dit tot een moeilijke situatie zou leiden in de periode nadat Hamas de macht greep in Gaza in 2007. U heeft een profiel dat politiek gezien gevoelig kan liggen in Gaza. Het is echter duidelijk dat dit profiel niet van die aard dat u enkel op basis daarvan een gegronde vrees voor vervolging moet koesteren in Gaza, omwille van de volgende overwegingen*Ten eerste blijft het feit dat uw twee aangetoonde reizen naar Gaza niet verenigbaar zijn met een gegronde vrees voor vervolging in Gaza. Hierbij moet overigens worden benadrukt dat u deze bewuste reizen zocht verborgen te houden voor het CGVS, zoals hierboven besproken. Dit had uiteraard enkel zin indien u ook zelf van mening was dat uw reizen onverenigbaar waren met uw beweerde vrees.

Ten tweede is er het gegeven dat uw broer H. (...) nog steeds in Gaza verblijft (zie CGVS2, p. 4). Hij was kolonel bij de presidentiële garde van de Palestijnse Autoriteit en werd als zodanig na de staatsgreep door Hamas initieel opgesloten. Nadien werd hij vrijgelaten en deden ze hem niets meer, omwille van zijn leeftijd zegt u (zie CGVS2, p. 4). Hieruit kan alvast worden geconcludeerd dat het verre van ongehoord is dat hoge officieren van de veiligheidsdiensten van de Palestijnse Autoriteit ongemoeid onder Hamas-bewind in de Gazastrook kunnen leven.

Ten derde valt op dat u in Gaza over aanzienlijke contacten beschikte, zelfs bij het Hamas-leiderschap. U kende M. A. S. R. A. (...) en G. H. (...) (zie verslag persoonlijk onderhoud dd. 03/02/2011 [CGVS1], p. 5.). De eerste twee waren zeer belangrijke militaire leiders van Hamas die in 2014 omkwamen in een Israëliisch bombardement (zie het artikel 'Hamas leaders die in wave of Israeli strikes on Gaza', toegevoegd aan het administratief dossier). Ze blijven wel een goede aanduiding van het niveau van uw contacten. G. H. (...) is nog steeds een vooraanstaand leider bij Hamas (zie artikel 'A Gaza, grandes manœuvres pour un cessez-le-feu', toegevoegd aan het administratief dossier). Ook was een van uw verwanten, een zekere B. (...), lid van Hamas en hij behoorde tot de entourage van I. H. (...) (zie CGVS1, p. 8), de huidige algemene leider van Hamas. Het mag duidelijk zijn dat het hier gaat om zeer invloedrijke contacten waarvan men logischerwijs mag aannemen dat zij enig gewicht in de schaal kunnen leggen in uw voordeel. In die zin is het niet onlogisch dat u als officier bij de Palestijnse Autoriteit Hamas niet zou moeten vrezen."

Het gegeven dat de verzoekende partij in 2013 en 2017 teruggekeerd is, is op zich niet voldoende om te staven dat de verzoekende partij "ab initio" geen vrees koesterde waardoor de vluchtelingenstatus haar indertijd ten onrechte werd toegekend. Voorts merkt de Raad op dat het gegeven dat haar broer H. nog steeds in Gaza verblijft en het gegeven dat de verzoekende partij over aanzienlijke contacten beschikte, zelfs bij het Hamas-leiderschap, evenzeer gold ten tijde van haar verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing het volgende: *"U biedt geen zicht in welke omstandigheden u in 2013 en 2017 in Gaza hebt verbleven en u legde hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen af. U maakte geenszins aannemelijk er nu nog een vrees voor vervolging te koesteren. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet."* De informatie uit het persoonlijk onderhoud, dat zeven jaar na de statusverlening plaatsvond, vormt geen duidelijk bewijs dat de vluchtelingenstatus haar destijds ten onrechte zou zijn verleend, noch een bewijs van het feit dat zij de asielinstanties zou hebben misleid, zoals in de beslissing wordt gesteld. Op grond van het devolutief karakter van het beroep stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing de conclusie, dat de vluchtelingenstatus conform 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken, niet kunnen schragen. Het middel, gestoeld op de schending van 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet in samenhang met de motiveringsplicht, is in de aangegeven mate gegrond.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet verwijst naar de gronden voor de opheffing van de vluchtelingenstatus. In dit wetsartikel wordt het volgende bepaald: *“Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen. Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”*

Artikel 1, C van het Vluchtelingenverdrag bepaalt op zijn beurt het volgende:

“C. Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:

- 1. Hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;*
- 2. Hij, indien hij zijn nationaliteit had verloren, deze vrijwillig heeft herkreten;*
- 3. Hij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen en de bescherming geniet van het land waarvan hij de nieuwe nationaliteit bezit;*
- 4. Hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield;*
- 5. Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen;*
- 6. Hij, indien hij geen nationaliteit bezit, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, vroeger zijn gewone verblijfplaats had, terug te keren.”*

De opheffingsgrond uit artikel 1, C, 1 van het Vluchtelingenverdrag, die in casu van toepassing is, werd ook overgenomen in artikel 11.1, a) van de richtlijn 2011/95/EU. Een vluchteling die vrijwillig en willens en wetens de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit heeft, verliest de vluchtelingenstatus. Het vaakst voorkomende geval betreft een vluchteling die wil terugkeren naar zijn land van nationaliteit en hiertoe een nationaal paspoort verkrijgt (cf. 'UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status and Guidelines on International Protection Under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees', April 2019 reissue, nrs. 118-122). Het vrijwillig karakter van het inroepen van de bescherming van het land van zijn nationaliteit is daarbij een belangrijk criterium (Ibid., nr. 120).

Echter, blijkt *in casu* dat de verzoekende partij voor haar vertrek uit de Gazastrook bij UNRWA geregistreerd was. De registratie op zich wordt niet betwist. In de feiten van de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de verzoekende partij *“als Palestijnse vluchteling ingeschreven bij UNRWA”* is.

De Raad herinnert eraan dat in de zaak Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal het Hof van oordeel was dat de registratie bij het UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ 17 juni 2010, C 31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal: *“52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)”*). Waar het Hof van Justitie in Bolbol stelt dat registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, lijkt dat het Hof in de zaak Alheto dit standpunt genuanceerd heeft (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia zo behantsite). Echter, in het arrest XT bevestigt het Hof van Justitie nogmaals haar standpunt zoals uiteengezet in het arrest Bolbol dat *“48. Eenieder die, zoals XT, bij de UNRWA is geregistreerd, dient dus in aanmerking te komen voor bescherming en bijstand van deze organisatie ten behoeve van zijn welzijn als vluchteling (zie in die zin arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punt 84).*

49 *Wegens deze specifieke vluchtelingenstatus die voor de Palestijnen in de gebieden in het Nabije Oosten is ingesteld, zijn personen die bij de UNRWA zijn geregistreerd in beginsel, krachtens artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95, dat overeenkomt met artikel 1, onder D, eerste alinea, van het Verdrag van Genève, uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de Unie* (HvJ 13 januari 2021, XT t. Duitsland, C-507/19, punt 48-49).

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij kan in casu enkel opgeheven worden indien de verzoekende partij nog aanspraak kan maken op de door UNRWA verleende bijstand. De door de UNRWA verleende bijstand mag “om welke reden ook” niet opgehouden zijn. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht. Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan behoudt de verzoekende partij haar erkenning als vluchteling, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

Uit de COI Focus “Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19-pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit deze informatie blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 januari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS